

Man har derfor foreslaaet, at Pensionsretten skal være betinget af 5 Aars Tjeneste efter det 30. Aar. Det er imidlertid ikke Kommissionens Hensigt at beskære Pensionen for dem, der har tjent Staten i en Aarrække, men kun at begrænse de Pensioner, der opnaas efter kort Tjenestetid. Man foreslaar derfor en Ændring af Skalaen, saaledes at Pensionskvotienten fra det 42. Aar for de Tjenestemænd, der er ansat inden det 30. Aar, og fra Udløbet af det 12. Tjenestear for andre Tjenestemænd bliver den samme som nu. Endvidere foreslaas, at der for de Tjenestemænd, der kommer op paa mere end 27 Tjenestear efter Pensionsrettens Indtræden (altsaa normalt det 62. Leveaar), gives et Tillæg paa $\frac{1}{60}$ til den nugældende højeste Pension og for Tjenestemænd med mere end 28 Aars Pensionsalder et Tillæg paa $\frac{2}{60}$, saaledes at højeste Pension bliver $\frac{42}{60}$ i Stedet for nu $\frac{40}{60}$.

Man har for Post- og Telegrafvæsenet samt for Centralstyrelsen, Toldvæsenet og Universitetet ladet foretage Opgørelser af, hvilken økonomisk Virkning den foreslaaede Pensionskala vilde have faaet paa de i de sidste 5 Aar foretagne Pensioneringer. Forholdet mellem den Mindreudgift, der efter Sagens Natur maa fremkomme for Pensioneringer indtil det 42. Aar (henholdsvis det 12. Tjenestear) og Merudgiften for Pensioneringer efter det 62. Aar (det 32. Tjenestear) er noget forskellig for de enkelte af de nævnte Styrelsesgrene. For Post- og Telegrafvæsenet, hvis Opgørelse omfatter 783 Pensioneringer, er Merudgiften for de ældre en Del større end Besparelsen paa de yngre; det er imidlertid klart, at en Besparelse af Pension til en Tjenestemand under 42 Aar repræsenterer en større Kapitalværdi end en tilsvarende Forøgelse af Pensionen til en Tjenestemand over 62 Aar. Naar dette tages i Betragtning, viser Opgørelsen for Post- og Telegrafvæsenet ganske vist stadig en Merudgift, men denne er dog relativt ringe.

Opgørelsen for Centralstyrelsen, der i endnu højere Grad end Post- og Telegrafvæsenet har forholdsvis mange Pensioneringer i de yngre Aldersklasser, viser, naar Beløbene kapitaliseres paa tilsvarende Maade, en Besparelse. Derimod giver Opgørelserne for Toldvæsenet og for Universitetet en relativt væsentlig større Merudgift end for Post- og Telegrafvæsenet.

Man maa formene, at der herigennem er tilvejebragt et typisk Billede af Ændringens Virkning, der kan sammenfattes derhen, at den vil betyde nogen, omend ikke særlig betydelig Merudgift.

Kommissionen er imidlertid af den Opfattelse, at de foreslaaede Regler paa flere Punkter betyder en væsentlig Forbedring af vor Pensionsordning. Der bliver ved den foreslaaede Karenstid bedre Adgang for Styrelsen til at sigte Tjenestemændene inden Pensionsrettens Indtrædelse, og derved undgaas en Del Pensioneringer af uegnede Tjenestemænd, et Forhold, der ogsaa har Betydning udadtil for Offentlighedens Bedømmelse af Pensionssystemet. Dernæst vil man ved den forhøjede Pensionskvotient for Tjenestemænd i Begyndelsen af Treserne opnaa, at adskillige Tjenestemænd, der ikke kan betegnes som uarbejdsdygtige, udskyder Afgangen paa Pension endnu nogle Aar, hvorved Staten spares for en Del Pensionsudgifter. I øvrigt er det Kommissionens Opfattelse, at den Forskydning, Forslaget medfører, er rigtig, idet Besparelsen tages paa de Pensioneringer, der finder Sted efter ganske faa Aars Tjeneste i Staten, medens samtidig de Tjenestemænd, der præsterer et langt Arbejde i deres Stilling, faar de Fordele, som den forbedrede Pensionskvotient byder.

Vedrørende Betydningen af en Karenstid skal man yderligere bemærke, at det vel maa være saaledes, at en Person ikke ansættes i en Tjenestemandsstilling, naar man ikke gennem Vikartjeneste eller paa anden Maade har faaet den Opfattelse, at vedkommende egner sig til at være Tjenestemand, men at man paa den anden Side ikke finder det rigtigt at lovbinde lange Prøvetider, der vil forringe den paagældendes